

NEYİ GÖREMİYORUZ?-5

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Lut aleyhisselamı hepimiz tanıyoruz; peygamberliğini ve ümmetinin akıbetini. Yaşadığı peygamberlik hayatı dâhil, bugün Kur'an'ımızın bize ders olarak anlattığı, ibretlerle dolu bir peygamber.

Lut aleyhisselam hakkındaki bilgilerden sadece bir tanesini hatırlayalım: İnsanlara Allah'ı tebliğ ediyordu. Bir peygamber, ümmetine ne derse onları diyordu. İbretlik nokta ise, bir peygamberin eşi, "Allah'tan korkun, ona iman edin, ahlaksızlık yapmayın" demesinin hemen ardından, kime o sözleri söylediye peygamber, onların kapısını vuruyor ve onun söylediğinin tam tersi şeyler söylüyor, alay ediyor.

Bir peygamberin normal insanlar tarafından yalanlanması, meczupluk ve delilikle itham edilmesi bir anlam taşıyabilir; hak var, batıl var ve batılın hakka düşmanlığı gerekir. Ama peygamberin hanımının o peygamberin Allah'ı anlattığı mecliste söz alıp "İnanmayın bu adama, kafayı oynattı..." demesinin anlaşılabilir hiçbir tarafı yoktur. Ve bu peygamber, bu tavrı öğrendikten sonra o kadına lanet edip boşayıp evinden de kovmuyor. Bu sürekli böyle tekrar ediyor...

Bir peygamberin mücadelesinde yılmaması gerektiğinin örneklerindedir bu. Fakat asıl dikkat edeceğimiz ve bugün yaşadığımız dünyada ders olması gereken boyut şudur: Demek ki İblis, bu ümmetten önceki ümmetlerde farklı taktiklerle hakkı çökertme-batılı güçlendirme uygulamaları yapmış. Lut aleyhisselamı eşiyle, içeriden çökertmek istemiş.

Konumuz Lut aleyhisselam değil. Ama şu noktaya gelmek istiyoruz ki; nübüvvet budur ve bir peygambere ümmet olmak da böyle bir savaşın ortasına girmektir. Çocukken imanın şartlarını ezberletip az büyüyünce de Efendimiz aleyhisselamın siresini öğretmekle bitmiyor iş. Yer yer sadece siret öğrenmek, bilakis tuzak da olabiliyor –onun ibadetleri ve cihadını örnek görmedikten sonra.

Peygamberlik, bir mücadelenin adı. Bu mücadeleyi anlayabilenler, kapasitesi ve Allah'ın takdir buyurduğu kader doğrultusunda katılabilenler, kıyamet günü peygamberlerle beraber olurlar. Bugün Peygamber aleyhisselamın mübarek cesedi aramızda yoktur, Rabbine kavuşmuştur. Ama Peygamber olarak sünneti içimizdedir, elhamdülillah.

Her gün yeni bir proje üreten İblis'in bugünkü projesi; camileri boşaltmak, Kur'an'ı inkâr ettirmek değildir; tartışılabilir bir Peygamber üretmektir. Bunu başardıktan sonra herhâlde kahvesini içmek üzere kenara çekilecek ve Peygamber'ini, ehl-i beytini, ashabını ve bıraktığı şeriati tartışan Müslümanlar'ı seyrederek kıs kıs gülecektir İblis.

O gün Lut aleyhisselama yapıldığı gibi Peygamber aleyhisselam da Kâbe'nin dibinde namaz kılarken hayvan enkazı üzerine atılarak rahatsız edilmek isteniyordu. Ebu Leheb'in karısı, Mekke sokaklarında

dedikoduyla taciz etmek istiyordu. İblis o gün, o günkü teknolojiye ve uygun gördüklerine göre taciz ediyordu. Asırlar değişti, değişen asırlarla beraber İblis'in taktikleri de değişti.

Sünnetin imamlarından biri olarak Ahmed bin Hanbel'in çektiği sıkıntılar, şeytanın değişen taktiklerinden dolayıldı. Ebu Hanife rahmetullahi aleyhin bir fıkıh imamı olarak siyasete taviz vermediği için çektiği sıkıntılar, İblis'in taktik değiştirmeleriydi. Resûlullah aleyhisselamın torununun hunharca şehit edilmesi İblis'in, izi binlerce sene silinmeyecek yara şeklinde ümmetin içine soktuğu bir bela idi ve o gün için çok başarılı bir operasyondur, onun penceresinden.

O gün Hüseyin radiyallahu anhın şehadetini seyredenlerin bir bölümü Müslüman insanlardı, namaz kılıyorlardı; şehit edenler de güya namaz kılıyorlardı. Bugün ise biz, Resûlullah'ın torununun şehadeti üzerinden asırlar geçtikten sonra bile o sahneyi kuşbakışı seyredenler olarak, Allah Resûlü'nün torunu şehit edilirken -zaten katillere diyecek söz bulamıyoruz- neler olduğunu anlayamayanlar, bunun için kafa yormayanlar, tedbir bahanesiyle bir kenarda duranlar... bunun bedelini kıyamet günü nasıl ödeyecekler, çok merak ediyoruz. Mümin oldukları için -inşallah- cennete girecekler; ama nasıl girecekler... Şehitlerin efendisiyle hangi yüzle görüşecekler orada...

O gün Resûlullah'ı savunmak, iman eden herkesin vazifesiydi –torununu savunmak da Resûlullah'ı savunmaktı. Bugün torununu savunma bahanesiyle fitne üretmeye gerek kalmamıştır. Zaten İblis o ateşi yaktıktan sonra bir daha odun bile atmamıştır ateşe. Çünkü birbirine bu sebeple düşürdüğü Müslümanlar zaten besliyorlar ateşi.

Zaten İblis; Müslümanlar'ın, dinlerini öğretecek çocuklarını papaz-hahamlardan ders öğrenmeye gönderdiği zamandan beri işsiz kalmış gibidir. Müslümanlar'ın Yahudiler ve Hıristiyanlar'dan diploma alıp din adına konuşan hocalar ve akademisyenlere sahip oldukları günden beri, fitneleri kendi içlerinde birer dikenli çiçek olarak ortaya çıkmaktadır. Bugün çıkardığı en büyük fitne, 'tartışılabilir Peygamber fitnesi'dir.

Bu tartışılabilirlik bazen, "Acaba böyle mi dedi..." bazen "Öyle dememiştir..." bazen de "Demiş ama Kur'an'a aykırı..." diyerek tezahür etmiştir ve böylece 'kendi getirdiği Kur'an'a ters düşen bir Peygamber'i tartışmaya başlamışlardır. Bunlar üç-beş senede sonuç vermeyecek, şüphesiz. Ama yirmi sene sonra, "İsa, Allah'ın oğludur" diyen Hıristiyanlar gibi Peygamber aleyhisselamın Kur'an'a uyumlu-uyumsuz sözleri diye kitaplar yazılırsa şaşırılmaması gerekir.

Sünneti; imam-hatipler ve ilahiyatlarda eğlence konusu hâline getiren lanetliler ve bunu yalnızca seyreden aptallar şeklinde bir listelemeyi, gelecek nesiller muhakkak yapacaklardır. Çünkü din sönmeyecek ve Resûlullah'ın azameti kaybolmayacaktır.

Peygamber aleyhisselamı tartışan biri aklını kaybetmiştir, eğer dinini kaybetmediyse. Resûlullah, bizden böyle bir laubaliliği asla görmemelidir, görmeyecektir de Allah'ın izniyle. Mümin olarak ölmek ve yarı onun şefaatiyle dirilmek istiyoruz, bu kadar büyük bir cahilliği yapamayız. Allah'tan temennimiz, bize bu kudreti ihsan etmesidir.

Allah onlardan razı olsun, ashab-ı kiramın heyecanı bu minvalde hepimize örnektir. Aşere-i Mübeşşere'nin bile servet denebilecek derecede mala sahip olarak öldüklerini görüyoruz. Bir hurma yiyerek teselli buldukları günlerden sadakalarını dağıta dağıta bitiremedikleri günlere geldiklerini ama şımaradıklarını görüyoruz. Hiçbirisi Peygamber'i tartışmadı ve Müslüman olarak yaşayıp öldüler. Ha Kur'an sulandırılmak istenmiştir ha Kur'an'ı getiren Resûlullah, diye düşündüler.

Peygamber aleyhisselamı sadece mescitte namaz kıldırın ve sehiv secdesinin nasıl yapılacağını öğreten olarak değil, hayatın bütün alternatiflerini gösteren olarak dinlemek gerekiyor. Bu, onun muhteşem ve muazzam kimliğine de saygısızlık etmemektir. Güneşin yalnızca dağların zirvelerini aydınlatıp şehirleri sönük bıraktığını söylemek nasıl ki güneşe saygısızlıksa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi tarlalar, caddeler, iş hanları ve uzaydan koparıp yalnızca mescitlere hapsetmek de öyle akılsızlıktır.

Yemek pişirmekten gömlek giymeye, konuşmaktan susmaya, hastalıktan tedaviye, namazdan hacca varıncaya kadar; hayatın içinde, gözümüzü açtığımızda ne görüyorsak Resûlullah aleyhisselam odur ve onun eğitimini vermiştir. Böyle iman edip yaşar ve hayat peygamberiyle buluşuruz cennette, inşallah. Böyle bir hayat peygamberi yerine cami peygamberi arayanlar, kıyamet günü o peygamberi göremeyeceklerdir; çünkü cennette hayat vardır, cami yoktur.

Bugün Peygamber aleyhisselamı ve onun ashabını, biricik talebeleri olan Buharî ve Müslim'leri tartışılabilir, sulandırılmış isimler hâline getirmek; Haçlı ordularının Avrupa'dan kalkıp ta Mescid-i Aksa'ya kadar Anadolu'yu çiğneyip gelmelerinden daha düşük bir katliam değildir.

Bizler bugün, Peygamber aleyhisselamı tartışılabilir pozisyona çekmeye çalışan kampanyaya karşı, iki gün içinde bu fitneyi söndürecek durumda değiliz. Ama Rabbimiz şahit olur ve amellerimiz gösterir ki Enes ibni Malik bir hadisi nasıl dinlediye ben de öyle dinlerim. 'Resûlullah dedi ki' deyince hayatı durduran bir sahabi gibi ben de durdururum. Bu dünyada her ne kadar sonuç alamasam da yarın, hayatın peygamberiyle hayatın aslının bulunduğu yerde buluşurum.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem isminin sulandırılması ve ağırlığının hafifletilmesi kampanyasına karşı, ümmet-i Muhammed'in bugüne kadar getirdiği Kur'an'ı, hadisleri ve Müslümanlığı olduğu gibi kabul ederek taraf olurum. Bugünün Hüseyin, onun dedesinin hadisleridir. Hüseyin'in katillerinden yana mıyım ölsem de Hüseyin'in yanında mı?

"İsa Allah'ın oğludur" diyenler, bu kararı bir toplu kongrede almadılar. Bir kişinin bu fikre sempatisinden kaynaklandı bu ve şeytan, onu cazip hâle getirdi. Aynı şeyi bugün, "şu hadis aklıma çok uymadı..." şeklinde yapınca, belki beş yüz sene sonra "Muhammed abuk sabuk konuşan biriydi" diyen Müslümanlar'ın olmayacağını kim garanti edecek? O zamana kadar ve ondan sonra da Muhammed aleyhisselamın ismi üzerinde laubali konuştuğu için cehenneme kütük olarak gitmek zorunda kalan milyonların vebalini kim ödeyecek? Şeytan için yalnızca bir kıvılcım gerekiyor.

Onun için bugün Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in herhangi bir hadis-i şerifini bir arkadaşın sözü ya da değerli bir bilim adamının tespiti gibi dinleyemeyiz; Allah adına konuşulmuş söz olarak dinleriz. Allah adına konuşulduğu için de iki satırlık hadis-i şerif için iki yüz tane tez hazırlayıp hangi anlamların çıktığını inceleyebiliriz. Beş yüz sene önce hakkında beş yüz kitap yazılmış bir hadis hakkında beş yüz tane de şimdi yazılabilir, hiçbir anlam çıkmayacakmış gibi duran bir hadis için ciltler dolusu tefekkür üretilebilir.

Bu perspektifle, Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in mübarek hadis-i şeriflerinden, Allah'ın dostları olan ashab-ı kiramin nasıl anlamlar çıkardıklarına dikkat edelim. Buharî'de 652, Müslim'de 1914. hadis.

Ebu Hureyre radiyallahu anh rivayet ediyor: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: Adamın biri, yolda yürürken dikenli bir dal gördü. Dalı alıp kenara koydu. Allah onun bu davranışından razı oldu ve onu mağfiret buyurdu."

Adam, bir hayvanın ayağına çarpar diye düşünmüştür; biz de bir arabanın lastiğini patlatır diye düşünürüz ya da bir çocuğun ayağına takılır. Bu hadisi ashab-ı kiram, Resûlullah aleyhisselamdan dinlemişler ve neler anlamışlar:

- 1- Demek ki sadaka, para vermekten ibaret değil. İkinci bir insana faydası olan her şey sadakaymış. Bu adam, sadaka kapısından girdiği için Allah onu mağfiret buyurdu. Daha önce de dinlemiştik ki kötü bir kadın, bir köpeğe su içirdiği için mağfiret edilmişti. Burada köpek de yok; kuru bir dal parçası.
Faydalı ol; ne olursan ol. Mümin böyle bir insandır. Yani Afrika'ya tırlar dolusu sadaka gönderemeyenler, sadaka sevabından mahrum değildir; hasta ziyaret edebilirler.
- 2- Allah, küçük-büyük diye bakmıyor, mümince iş yapmaya bakıyor. Çünkü hiçbir toplumda, bir ağaç dalını alıp kenara koymak ödül verilecek iş değildir, basittir. Belki de o adam, ayağıyla tekme vurup atmıştır dalı kenara, eliyle bile uğraşmamıştır. Bize göre küçüktür, Allah'a göre ise mağfiret sebebi.
- 3- Biz, Allah Teâlâ'dan gramla verdiklerimiz gramla almıyoruz. Adamın yaptığı iş gram bile etmiyor ama Allah'tan aldığı şey, bir mağfiret. Mağfiret, cennet demektir. Biz küçük de yapsak Allah onu değerlendiriyor. Dolayısıyla mümin, kendi metresi ve terazisiyle Allah'a ait şeyleri ölçmemelidir.
Bu hadisi dinledikten sonra, Efendimiz aleyhisselamın "Bir kere 'sübhanallahi ve bihamdihî' diyen, yerler gökler kadar sevap kazanır" müjdesini, bir cümleye bunca sevap nasıl veriliyor diye herhâlde sorgulamaz insan. Veren Allah olduktan sonra niye ve ne kadar verdiği sorulmuyor.

Bir başka hadis-i şerifi yine Ebu Hureyre'den naklediyoruz. Ahmed bin Hanbel'de 23634. hadis.

Ebu Hureyre radiyallahu anh, insanlara demiş ki: "Bana hiç namaz kılmadan cennete giren birini söyleyin." İnsanlar cevabını bilemeyince "Kimdir o?" diye sormuşlar ve Ebu Hureyre de şöyle anlatmış: "Abdüleşhel oğullarından Usayrim'dir o. Akrabalarının bile Müslüman olmasına karşı çıkan biriydi. Uhud günü, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem cihada çıktığında, içine Müslüman olma arzusu doğdu ve Müslüman oldu. Kılıcını alıp Uhud'a gitti, mücahitlerin arasına karıştı. Herkes gibi savaştı. Sonunda yaralandı ve düştü.

Abdüleşhel oğulları, şehitlerini arıyorlardı. Onu gördüler, "Vallahi bu Usayrim'miş, Biz onu bıraktığımızda dinimizi beğenmiyordu" dediler, ona neden geldiğini sordular; "Akrabaların için mi yoksa Müslüman mı oldun?"

O da "İslam'a geçtim, Allah'a ve Resûlü'ne iman ettim, sonra da kılıcımı aldım ve geldim. Gördüğünüz gibi, yaralanıncaya kadar da cihat ettim" dedi. Ardından da onların elinde ruhunu teslim etti. Bu durumu Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme anlattıklarında, "O cennetliklerdendir" buyurdu."

Ebu Hureyre radiyallahu anhın anlatımına dikkat ediniz; bir bilgiyi hayatın içinden bir konu hâline nasıl getiriyor. Bir tür bilmeceleştiriyor meseleyi. Çünkü Ebu Hureyre'nin gözünde Allah adına bildiği şeyler, onun hayatının ekmeği-suyu gibi.

Bu hadis bize ne öğretiyor ve sahabi gibi anlamaya çalıştığımızda bundan ne anlayacağız?

- 1- İşlerin sonu önemlidir. Şu yaşa kadar ne yaptığın değil, son gününde nasıl bitirdiğin önemli. Usayrim radiyallahu anh kötü yaşadı, vicdanının sesini dinleyip şehit olacağı günün sabahına

kadar da müşrikti. Fakat burada, şeytanın bir tuzağına düşmemek gerekiyor tabii: “Şimdi hovardalığa devam, inşallah sonunda biz de şehit olarak kavuşuruz Allah’a...” Allah, kendisiyle böyle pazarlık edilmesine razı olmaz. Usayrim’in de böyle bir pazarlığı yoktu. Gâvurluğunda doğaldı, vicdanı sıkıştınca da doğal davrandı.

- 2- Müslüman için namaz çok önemli. Bunu nereden çıkardık? Ebu Hureyre, Usayrim’in şehit olduğunu biliyor; “şehit olarak cennete girdi” demiyor, “namaz kılmadan cennete girdi” diyor. Tıpkı: “Nefes almadan yaşıyor!” demek gibi.

Bu Usayrim hadisi, Ebu Hureyre’nin gözünde onun cennetlik olmasından daha önemli nerdeyse –namazın arada nasıl kaynadığına şaşırıyor.

Bu hadis-i şerifleri kısaca taradık. Yoldan geçen bir adam, bir dalı alıp kenara atıyor ve Allah onu mağfiret ediyor. Usayrim adlı sahabi ise son anda iman edip şehit düşüyor ve cennete giriyor.

Eğer biz, mağfiretin ne olduğunu bilmiyorsak bu hadisi de anlayamayız. Maazallah, mağfiret umudu ve heyecanımız yoksa zaten anlayamayız. Hepimiz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sünnetine sarılmaya her zamankinden daha fazla muhtacız, İblis de bütün zamanlardan daha hızlı şekilde kurutmaya çalışıyor ağacımızın kökünü.

Allah galip olacaktır ve ondan başka galip yoktur.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.